

[Poul Hansen (Kalundborg).]

anlediget til at rejse en stærk kritik på dette punkt. Derimod undrer det mig, at så stor en del af venstrepressen sang med i koret. Det undrer mig, fordi situationen jo er den, at partiet venstres repræsentanter under forhandlingerne om svaret kunne have krævet rigsdagen ind, hvis de havde fundet det nødvendigt, men dette krav blev ikke rejst på noget tidspunkt af forhandlingerne. Hvis man mener, der er et ansvar at gøre gældende i anledning af, at rigsdagen ikke blev indkaldt, ja, så hviler dette ansvar fuldt så tungt på de tre partier, der gav tilslutning, som det hviler på regeringen. Under de afsluttende forhandlinger gav de nemlig alle tilslutning til den valgte fremgangsmåde.

Som jeg allerede har nævnt, har vi både under valgkampen og i de sidste ugers diskussion om Vesteuropas forsvar hørt mange angreb på Atlantpagtpolitikken, og det er herunder blevet hævdet, at Danmarks suverænitet antastes ved de beslutninger, der er taget. Jeg synes imidlertid ikke, at pagtmodstanderne har klaret tilstrækkeligt for sig ved kun at kritisere og ved at sige: det er for dyrt, det er for farligt, og hvad man ellers fremfører. Spørgsmålet er både for dem og os andre: Hvilken anden positiv vej er der end den, flertallet er gået ind for? På hvilken anden måde beskytter vi bedre Danmarks suverænitet, vor frihed og fred end ved deltagelse i Atlantpagten? På hvilken anden måde kan vi opnå en blot så tilnærmelsesvis stor beskyttelse?

Dette er ikke spørgsmål til kommunisterne. Hvor de har placeret sig, ved vi alle. Jo mere de taler om national suverænitet, om demokrati, om frihed og fred, des mere forloren er deres tale. Men det er spørgsmål til dem, der ud fra en ærlig dansk og demokratisk indstilling tillægger betænelighederne overvejende vægt. Det er jo ikke nok at sige nej til det nordatlantiske samarbejde. Det er heller ikke en udvej at henvise til viljen til at indgå i et skandinavisk forsvarsforbund. Den mulighed er forsøgt. Den mislykkedes. Endelig er det heller ikke nok at henvise til De Forenede Nationer, for vi ved, at sikkerhedsrådets handlekraft i afgørende situationer kan lammes af varetønnen.

Uden det samarbejde, vi nu deltager i, kunne Danmark ikke bygge et forsvar op. Vi magter ikke at gøre det ved egen hjælp. Uden samarbejdet kunne vi heller ikke vente effektiv hjælp i en given situation, for hjælpen er betinget af forberede

delse i tide. Forestiller man sig, at et sådant ubeskyttet Danmark kunne undgå besættelse, hvis en krigerisk storkonflikt udbrød i Europa? Og hvor ville suveræniteten så være henne? Den eneste, jeg har set give svar på disse spørgsmål, er professor Jørgen S. Dich, der i et indlæg i „Politiken“ den 23. september gik ind for, at Danmark skulle indstille sig på i en sådan situation at lade sig besætte som neutralt land af Rusland — i troen på, at vi som neutrale ville få en skikkelig behandling. Jeg ved ikke, hvor mange der deler denne optimistiske tro, og jeg ved heller ikke, hvor mange der iøvrigt beken-der sig til den Dich'ske opfattelse. Men mon nogen tror, at man kunne følge denne såkaldte realistiske fremgangsmåde, uden at det måtte medføre en udenrigspolitisk tilpasningspolitik, der skridt for skridt rent faktisk bragte os ind under jerntæppet — for slet ikke at tale om situationen efter en sådan besættelse?

Derfor er det også min opfattelse, at den vej, vi har fulgt, er den, der tjener vor suverænitet bedst. Det er naturligvis rigtigt, at enhver form for reelt internationalt samarbejde forsåvidt medfører en indskrænkning af suveræniteten, som ethvert deltagende land må godtage en begrænsning i sin handlefrihed til gengæld for de fordele, samarbejdet medfører. Det er nu engang ethvert samarbejdes karakter. Men en begrænsning af denne art, der oven i købet bygger på vor egen frivillige tilslutning og modsvares af vor adgang til at gøre vore synspunkter gældende under de fælles, frie forhandlinger, må dog være at foretrække fremfor de udsigter, der åbner sig for os, hvis vi står udenfor det nordatlantiske samarbejde.

I denne forbindelse vil jeg gerne tilslutte mig en betragtning, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremsatte i „Nationaltidende“ den 25. september, nemlig den — jeg beder om formandens til-ladelse til et enkelt citat nu og senere —, at

„efterhånden som Atlantpagten bliver svejset mere og mere sammen i militær henseende, er det af aldeles afgørende betydning, at der også bliver solidaritet mellem medlemsstaterne i udenrigspolitiske henseende“.

Det er da også med stor tilfredshed, jeg af pressen har set, at den højtærede udenrigsminister under udenrigsministerrådets sidste møde i New York har gjort sig til talsmand for en snæver forståelse mellem Atlantmagterne med hensyn til deres udenrigspolitik.